

Kina på kjøper'n

Tre uker i mars – og fire dager i mai

Vårbrev 2016

Anbang, et kinesisk forsikringsselskap, minner mer om et private equity fond, hevder Financial Times. Å bli en kinesisk Warren Buffett har ikke Mr. Wu Xiaohui, sjefen for Anbang, lykkes med.

Arne Jon Isachsen

**Centre for Monetary
Economics (CME)**

Den siste onsdagen i april i fjor besluttet styret i Starwood Hotels & Resorts at selskapet skulle legges ut for salg. Driften innfridde ikke forventningene. Like greit å hente ut den prisen markedet ville betale.

For hva? For en kjede av luksushoteller. Starwood er holdingselskap for 11 ulike “brands” i hotellbransjen, blant andre Sheraton, Westin, St. Regis og Le Méridien.

I 2013 klarer de mer enn 180.000 ansatte i Starwood å skape inntekter på over 6 milliarder dollar. Den bokførte egenkapital er på godt over 3 milliarder dollar. Selskapet sitter på mer enn 1.300 eiendommer i om lag hundre land.

Anbang snuser på Starwood

Temmelig umiddelbart – og temmelig overraskende – annonserte Anbang, et kinesisk forsikringsselskap som ble etablert i 2004, sin interesse. Overraskende fordi man i forsikringsbransjen bør være mer opptatt av jevne inntekter til å møte en strøm av jevne utgifter, enn av dristige kupp i form av realinvesteringer i fast eiendom i andre land. Men ikke Anbang.

Den 6. mai 2015 – en uke etter at Starwood har lagt seg ut for salg – kunngjør Anbang at de er klare for å kjøpe mer enn 1.300 eiendommer i om lag hundre land. Og dermed også få mer enn 180.000 nye medarbeidere med på kjøpet. Mot slutten av august legger Anbang frem et uforpliktende bud på 12,2 milliarder dollar. Men finansieringen er uklar. Og budet blir ikke vurdert som seriøst av Starwood.

Anbang kjøper Waldorf Astoria av Hilton...

I 2014 hentet Anbang inn 50 milliarder yuan i ny egenkapital (tilsvarende 8 milliarder dollar), hvilket innebar en femdobling av innbetalt aksjekapital. Det gjorde at Anbang, sin unge alder til tross, nå ble Kinas største forsikringsselskap, målt etter innbetalt egenkapital.

Hva gjelder innbetaling av forsikringspremier derimot, ligger Anbang et godt stykke nede på listen. Man er vel så opptatt av å selge det som i Kina kalles “wealth management products”, det vil si bankinnskuddslignende finansaktiva som kunden på kort sikt kan forlange gjort om til rede penger – og som gir bedre avkastning enn vanlige bankinnskudd –, som å selge tradisjonelle forsikringsprodukter.

En sammenligning mellom China Life, det største livselskapet i Kina målt etter forsikringsvirksomhet (og ikke etter innbetalt egenkapital), og Anbang Life, for fjorårets første tre kvartaler belyser poenget.¹

Mens China Life har 30 ganger mer i salg av forsikringsprodukter enn av “wealth management products”, er de to postene omtrent like store for Anbang Life.

Kombinasjonen mye egenkapital og stor satsning på banklignende produkter gjør Anbang spesiell. Den 15. oktober 2014 konstaterte Gabriel Wildau, en av Financial

¹Tallene her er hentet fra Wall Street Journal 10. januar 2016. I skrivende stund koster én amerikansk dollar 6,50 kinesiske yuan. Med 8,15 norske kroner for den samme dollaren, blir prisen på én kinesisk yuan 1,25 norske kroner.

	Inntekter i milliarder yuan	
	Tre første kvartaler 2015	
	China Life	Anbang Life
Salg av forsikringsprodukter	305	46
Salg av “wealth management products”	10	51

Times’ mange dyktige journalister, at Anbang i “this month alone” har annonsert oppkjøp av Waldorf Astoria hotell i New York for 1,95 milliarder dollar; av det belgiske forsikringselskapet Fidea for en ukjent sum; samt satser på en kontrollerende andel av statseide Woori Bank i Sør-Korea.

“Anbang’s business model”, konkluderer Wildau, “suggests the company is more like a private equity fund with a side business in insurance”.²

...og Strategic Hotels & Resorts av Blackstone

Sjefen for Anbang, Mr. Wu Xiaohui, sa senere under en tale på Harvard University, hvor stor pris han setter på Jonathan Gray, sjefen for fast eiendom i Blackstone, som for øvrig også var formann i styret for Hilton. “Jeg stoler på ham fordi han holder ord”, sa Mr. Wu, som vi snart skal si mer om, og la til: “He is like a cheque book. As soon as a cheque is written, you can count on cashing it, ...” Men når vi tenker litt nærmere etter var det vel Mr. Wu som skrev sjekkene?³

² “Private equity” er et samlebegrep på fond og selskaper som investerer i bedrifter som ikke er notert på børs.

³Financial Times, 14. mars 2016.

I desember 2015 kjøpte Blackstone hotellkjeden Strategic Hotels & Resorts for 6 milliarder dollar. I begynnelsen av mars tar Anbang kontakt. Vil man videreselge denne hotellkjeden som består av 16 eiendommer i USA med hoteller i ypperste klasse? Som Ritz-Carlton i California og Four Seasons Resort i Arizona.

Egentlig hadde Blackstone tenkt å selge hotellene ett for ett. Men med en pris på 6,5 milliarder dollar for hele pakka, lar de Anbang få tilslaget. Hvilket innebærer at Blackstone, om de la inn 33 prosent egenkapital i starten, har en annualisert avkastning på egne midler på rundt hundre prosent.

Anbang med nytt bud på Starwood ...

Allerede i november 2015 hadde hotellgiganten Marriott kommet overens med styret i Starwood Hotels & Resorts om å ta over selskapet til en pris av 12,2 milliarder dollar. Noe overraskende hadde Marriott snappet byttet for nesen på Hyatt Hotels. Med dette kjøpet ville Marriott bli verdens største hotellforetak, med mer enn én million rom. “That’s a lot of pillows”, som Marriott-sjef Arne Sorenson uttrykte det. Endelig avtale til godkjenning av aksjonærene regnet man med å ha klar i første halvår 2016. For å

KINA TAR OVER EN KRONJUVEL I NEW YORK

Budet fra Anbang på Waldorf Astoria hotellet i New York satte amerikanerne i en katepine. Mange ville oppleve det som forsmadelige om denne juvelen i kronen hva gjelder amerikanske hoteller skulle komme på kinesiske hender. Rent sikkerhetspolitisk ble det stilt spørsmål om trygghet for avlytting. På Waldorf Astoria bor det FN-delegater fra mange land. Hva ville vel ikke kineserne kunne klare å hente ut av nyttig informasjon etter ombygning og renovering? Underforstått, skjulte mikrofoner og den slags. Imidlertid nådde man ikke frem med denne argumentasjonen. Myndighetene i USA gav grønt lys – og Anbang fikk tilslaget.

For å sikre en profesjonell drift av hotellet inngikk Anbang en langsiktig avtale med Hilton Worldwide Holding som Anbang kjøpte Waldorf av. Blackstone, verdens største “alternative investment firm”, var en betydelig eier av Hilton.

Men ikke alt er ved det gamle. Som Wall Street Journal skrev den 18. mars i år, da president Barack Obama besøkte Manhattan i fjor høst, brøt han med tradisjonen til Det hvite hus ved ikke å bo på Waldorf “. . . which people familiar with the matter attributed to the hotel’s new Chinese owner”. I stedet fikk New York Palace Hotel gleden av å ha president Obama som sin gjest.

understreke alvoret i det hele ble Marriott og Starwood enige om at dersom en av dem gikk fra avtalen, skulle den andre kompenseres med 400 millioner dollar.

Den 13. mars 2016, dagen etter at Anbangs kjøp av Strategic er kjent i markedet, skaper det kinesiske forsikringsselskapet furore i finans- og hotellverden. Starwood, som tidligere nærmest hadde avvist kineserne, kan opplyse om at et nytt bud fra Anbang nå foreligger. Det ble levert inn torsdag 10. mars. Og denne gangen med troverdig bankgaranti fra China Construction Bank, en av de fire store statseide bankene i landet.

Anbang er villig til å betale 13 milliarder dollar, det vil si toppe budet fra Marriott med 800 millioner dollar. Etter noen dagers forhandlinger lykkes det Starwood å presse

budet fra Anbang opp med ytterligere 200 millioner dollar. Videre er finansieringen fra Anbang mer fristende for aksjonærene i Starwood – alt i cash – mens Marriott har en modell med betaling både i egne aksjer og i cash.

... men Marriott følger opp

Mr. Arne Sorenson tok over som sjef i Marriott i 2012. Bestefar Marriott grunnla foretaket i 1927. En enkel kafé med god mat og uten alkohol (root beer stand). Med plass til ni personer. Han var toppsjef i 45 år. Sønnen Bill i de neste 40 årene.

Mr. Sorenson, som er 57 år, har åpenbart norske aner. Arne og fru Ruth er aktive i foreninger som har med Norge å gjøre. Og yngstemann av fire barn heter Lars. Trolig

KONTANTER ELLER AKSJER?

Ved fusjoner er det ikke uvanlig at selskap som blir kjøpt opp, får delvis betaling i aksjer i selskapet som kjøper. Men om kjøper ønsker å holde kortene tett til brystet, er betaling i rede penger å foretrekke. Da trenger man ikke å gi ut informasjon om regnskaper og annet utover hva som er allment kjent. Hva gjelder Anbang er ikke dette selskapet notert på børser. Så vidt vites er det i alt 39 investorer, stort sett foretak i Kina. Noe revidert regnskap har Anbang aldri lagt frem, heter det i en artikkel i Financial Times den 18. mars i år.

For kinesiske selskaper er det å betale med egne aksjer ved oppkjøp i utlandet ikke enkelt. Ganske enkelt fordi det er sterke begrensninger på hvem som kan eie aksjer i kinesiske foretak, om de ikke er notert på børser i utlandet.

het de vel Sørensen, forfedrene som i sin tid dro over havet. Selv er Arne født i Japan. Hans far ble misjonær der. Etter først å ha vært soldat der under Den andre verdenskrigen.⁴

For et par måneder siden, i midten av mars, da budrunden på Starwood tok til for alvor, stod Arne Sorenson på reisefot til Cuba. Med i reisefølget til president Barack Obama, som har lyktes med å bringe Cuba og brødrene Castro inn i varmen. Som sjef for 4.300 hoteller i om lag 80 land, med 350.000 ansatte – med ønske om et enda større hotelimperium – måtte Arne svinge seg raskt rundt. Den 21. mars høyner Marriott sitt bud på Starwood Hotels & Resorts til 13,6 milliarder dollar.

Men ikke alle er like glade. Noen aksjonærer mener at det kunne vært like greit å kaste kortene og hente inn de fire hundre millioner dollarene det var enighet om at den parten skulle betale som trakk seg fra avtalen av november forrige år.

⁴Se intervju med Arne Sorenson i Bethesda Magazine, Sept/Oct 2015.

Hva gjør Mr. Wu og Anbang?

Fredag 18. mars strammer China Insurance Regulatory Commission (CIRC) inn på reglene hva gjelder kinesiske forsikringselskapers anledning til å kjøpe foretak og fast eiendom i utlandet. De nye retningslinjene er en reaksjon på utglidning som har funnet sted etter mer liberale regler vedtatt i 2014. Yuan Xucheng, sjefen i CIRC for overvåking av livselskaper, trekker frem risikoen som ligger i potensiell misforhold mellom aktiva og passiva-siden i livselskapene samt hensynet til likviditeten. Og legger til:

“Insurance companies shouldn’t sell quasi-wealth management products purely for investment purposes. That’s not insurance.”⁵

Mon tro om han her har Anbang i tankene? Det er neppe noe kinesisk livselskap for hvem denne bemerkningen passer bedre. Anbang minner mer om et private equity fond enn et forsikringselskap, som Financial Times sa det.

⁵ Se Reuters

Et annet reguleringshinder gjør seg også gjeldende. Bare 15 prosent av kapitalen til et livselskap kan anvendes til investering i utlandet. Selv om Anbang kan skryte av å ha 293 milliarder dollar i aktiva i 2014, viser beregninger at bare vel 50 milliarder har med forsikring å gjøre. Hvilket begrenser samlet eierskap ute til snaue 8 milliarder dollar.⁶

Ikke udelt grei, denne situasjonen, for Anbang og Mr. Wu.

Men Anbang lar seg ikke stoppe. Mandag 28. mars, en uke etter at de nye og strengere reglene har trådd i kraft, trår Mr. Wu til. Med et uforbindtlig bud på 14 milliarder dollar på Starwood. Han sier til sine rådgivere at reguleringer ikke er noe problem. Og skryter av at han kjenner alle i CIRC, “from the chairman to the doorman”.⁷

Starwood vil gjerne ha bekreftelse fra China Construction Bank om at den fremdeles står klar med finansieringen av budet fra Anbang. Så blir det stille. Veldig stille. I tre dager. Da kommer meldingen. Anbang trekker budet.

Torsdag 31. mars er en tre ukers “bidding war” over.

Marriott har vunnet. I den endelige avtalen skal Marriott betale 0,8 egen aksje og 21 dollar i kontanter for hver Starwood-aksje. Anbangs inntreden på arenaen har kostet Mar-

⁶ “CIRC calculates foreign holding limit by using insurance assets only, and Anbang’s insurance assets are comparatively small. Out of its \$293 billion (1.9 trillion yuan) of assets as of 2014, only \$50.8 billion relate to life, property, and casualty insurance, capping its foreign holding at around \$7.7 billion”, se Epoch Times, 4. april 2016

⁷Financial Times, 5. april 2016

riott dyrt. Om lag en milliard dollar mer må Marriott ut med.

Den høytflyvende Mr. Wu er blitt vingeklippet. Men ikke helt. Noen dager etter kunngjør Anbang at man har kjøpt tyske Allianz’ forsikringsvirksomhet i Sør-Korea. For beskjedne 3 millioner dollar. Kan passe bra. Slår denne nyervervelsen sammen med Tongyang Life Insurance som Anbang kjøpte 63 prosent av for 977 millioner dollar i 2015. Og blir det femte største livselskapet i Sør-Korea.

Hva har disse ukene gitt oss av innblikk i virkemåten til kinesisk økonomi? For å kunne si litt om det, er det behov for å gå sjefen for Anbang litt nærmere inn på klingen. Hvordan fremstår han som person? Og hvordan har han gått frem for å bygge opp sitt forretnings-imperium?

Mr. Wu Xiaohui – mannen bak Anbang

Wu Xiaohui er det ikke lett å få tak på. Han “...remains shrouded in mystery”, sier Gabriel Wildau i Financial Times den 15. mars i år. Og har aldri gitt noe intervju til pressen, så langt avisen kan se. Det nærmeste vi kommer noe slikt er Mr. Wus egen tale til studenter ved Harvard i 2015 der han snakket litt om seg selv.

Mr. Wu er trolig født i 1966, i det han i mars i år flere steder blir omtalt som en 49-åring. Han kom til verden i Pingyang, på landsbygda utenfor Wenzhou, en driftig by ved kysten, med vel tre millioner innbyggere. Kjent for sitt gråmarked der fabrikkere med

små overskudd kan gjøre store penger på kortsiktige utlån. Fra tidligere er byen berømt for sin produksjon av keramikk laget av leire. Wenzhou, som ligger i Zhejiang-provinsen, har en historie som går 2500 år tilbake i tid. Vi er i Kina nå.

Etter å ha arbeidet som “low-level bureaucrat” for den lokale administrasjonen hjemme i Pingyang, dro Mr. Wu til Wenzhou for å søke lykken der. Den fant han. I form av Ms. Lu, datteren til en tidligere viseguvernør i provinsen. Han giftet seg for andre gang. Og fikk dermed innpass i den mektige familien hun kom fra.

Omtrent samtidig startet den nå om lag 30 år gamle Mr. Wu som bilforhandler for SAIC Motors, Kinas største bilprodusent, som har joint ventures avtaler med både General Motors og Volkswagen. Det ble en formidabel suksess. På kort tid ble han en av de mestselgende forhandlerne til SAIC. Ikke så rart at SAIC gikk inn med 20 prosent av aksjekapitalen som var på i alt 500 millioner yuan, da Mr. Wu i 2004 etablerte Anbang Property & Casualty Insurance, med hovedfokus på bilforsikring.

Det var litt av en bragd overhodet å starte privat forsikringsvirksomhet i Kina på den tiden – dominert som bransjen var av statseide foretak. Trolig var det ikke uten betydning at Mr. Wu samme året skilte seg fra Ms. Lu og giftet seg med Zhuo Lian – hvis bestefar var Deng Xioaping, Kinas sterke mann i mer enn et dusin år etter Mao Zedongs bortgang. Det heter seg at “. . . officials from Beijing came to Pingyang county to investigate

Mr. Wu’s background in advance of the marriage”.⁸

I 2010 fikk Anbang lisens av CIRC til å drive med livsforsikring så vel som forsikring av eiendom og av helse. Caixin, et kinesisk finanstidsskrift, trekker frem Mr. Wus “apparent success at pushing regulatory limits”. Denne suksessen har nok sammenheng med de gode forbindelsene Mr. Wu har etablert på mange – og høye – hold.

The Economist er imponert over Anbangs “unusually good ability to navigate China’s complex bureaucracy”. Selv China Daily, et talerør for myndighetene, gir sitt besyv med. Etter at handelen med Waldorf Astoria er gått i orden, trekker avisen frem Mr. Wus “close connection with the children of China’s revolutionary veterans and leaders”.

I 2011 fikk Anbang anledning til å etablere et “asset-management company”. Det var både imponerende og overraskende. Imponerende at investorene stod klare. Og overraskende at myndighetene gav grønt lys. Virksomheten har siden den gang vokst med ekspressfart. Anbang har nå mer enn 3.000 kontorer spredd utover hele Kina, mer enn 30.000 ansatte og mer enn 35 millioner kunder.

Målet for Mr. Wu er å etablere et finansielt konglomerat. I kinesiske media snakkes det om en “Warren Buffett model” der inntekter fra forsikring er en solid kilde for andre typer virksomhet. Imidlertid er marginene i

⁸Gabriel Wildau, “Rise of Wu Xiaohui, Anbang’s low-profile, high-octane chairman”, Financial Times 15. mars, 2016. Som flere andre artikler sitert fra her, ender denne slik: “Anbang could not be reached for comments.”

HVEM ER HVA I ANBANG?

Det er en del uklarheter om hvem som har hvilke roller i Anbang. Mens man i en artikkel i Wall Street Journal den 28. mars i år omtaler Chen Xiaolu, yngste sønn til den revolusjonære kommunistgeneral Chen Yi, som “director” i selskapet, blir han i Fortune et par uker tidligere omtalt som “konsulent”. I januar 2016 hevdes det av Southern Weekend at Chen eier 51 prosent av aksjene i Anbang, via tre selskaper han har. Det kan finans Tidsskriftet Caixin tilbakevise. Tidvis blir Chen også omtalt som styremedlem – noe han ikke er.

Hva imidlertid Chen Xiaolu er, er modig. Nylig erkjente han å ha vært med å torturere skolelærere under Kulturrevolusjonen. Noe han beklager dypt. Og som han mener er viktig at dagens kinesiske ungdom får informasjon om.

Videre kan Caixin informere om at Zhu Yunlai, sønn av tidligere statsminister Zhu Rongji, som stod oppført som medlem av styret i Anbang fra starten av, ikke er det, og har aldri vært det. Rett nok ble han spurt, men takket nei. Det var likevel ikke til hinder for at han ble ført opp. Og først tatt ut høsten 2014 etter selv å ha bedt om det.

Zhu junior er ingen spurv. Fra 2004 til 2014 var han sjef for China International Capital Corporation. CICC var blant de første investeringsbankene som tilbød formuesforvaltning i Kina, et forretningsområde Anbang senere gikk tungt inn i. Tidsskriftet Fortune rangerte i sin tid Zhu Yunlai som nummer 15 blant “25 most influential Asian business leaders”.

En annen – og sann – størrelse i Anbangs styre er Long Yongtu, som var Kinas sjefsforhandler før landet ble med i Verdens handelsorganisasjon (WTO) i desember 2001. For en tid tilbake gikk Long, som nå er godt over 70 år, ut av Anbangs styre.

forsikring mye mindre i Kina. Sebastain Mal-laby, ved the Council of Foreign Relations, minner om at

“Mr. Buffett’s success is rooted in the discipline of ‘value’ investing, seeking companies that are cheap relative to book value or cash flow. He focuses on his home turf and stalks his prospects patiently.”

Mr. Wu, derimot, må vi vel si, er opptatt av å bli stor raskt. Og i stor grad ved oppkjøp av utenlandske foretak.

Barsk lederstil

Wu Xiaohui er kjent for sin barske lederstil. Alltid på farten. Med eget jetfly. Tidvis så rask på labben at hans medarbeidere knapt vet hvor sjefen er. Og med de rette forbindelsene. “Inngiftet princeling i andre generasjon”, kunne man kalle ham, der “princeling” refererer til sønner og døtre av tidligere kinesiske ledere.

Men ikke alltid like lett å samarbeide med. Under forhandlingene med Starwood hendte det flere ganger at Mr. Wu på kort varsel

innkalte til møte der medarbeiderne stod klare med koffertene pakket. Ikke for å reise til New York. Men for å reise på ferie med familien (august 2015 og påsken 2016).

Møter i New York finner gjerne sted på hans eget Waldorf Astoria, hvor gjester blir tatt i mot

“...in the royal suite surrounded by courtiers, platters of fruit and canisters of the finest Oriental tea.” (Financial Times 16. mars 2016)

Blant medarbeiderne finner vi et lite knippe velutdannede kinesere med eksamen fra de ypperste “business schools” i Amerika. Flere med lang erfaring i private equity i banker som Barclays og HSBC. Det gjør at Anbang i mange sammenhenger ikke trenger å bruke globale investeringsbanker, men kan selv gjøre “due diligence”, verdifastsettelse og annet forarbeide i forbindelse med oppkjøp og andre større forretninger. Det kommer godt med når vi vet at Anbang – før kampen om Starwood – hadde signert avtaler om oppkjøp i utlandet for 23 milliarder dollar i de foregående 18 månedene.

Under forhandlinger med Starwood hendte det at Mr. Wu, omgitt av sine rådgivere, alene og hele tiden førte ordet. Han tok ikke engang bryet med å be sine rådgivere om råd.

Kanskje kan denne oppførselen ha sammenheng med at de fleste “senior managers” i Anbang var uenige i strategien? Hva skulle det være til å laste et hav av luksushoteller inn i porteføljen til et forsikringssselskap? Det fikk klare seg med Waldorf Astoria og Strategic Hotels & Resorts, tenkte de vel.

Eller som Wall Street Journal skriver: “Anbang’s reasons for pursuing Starwood were never made entirely clear.” Men Mr. Wu står på sitt. Og er – når det kommer til stykket – “...the only decision maker. Everybody follows him”.⁹

Da nederlaget var et faktum – pengene Anbang trengte var ikke der, og heller ikke lisensen fra CIRC – lettet en insider i Anbang sitt hjerte for en journalist i Financial Times 5. april. Mr. Wu har som mål å bli “number one businessman in China”, sa han. Det er vel og bra. Men denne gangen var han ikke godt nok forberedt. Og dessuten lyttet han ikke til råd fra andre.

Beijing har vært med hele veien

Forsikring er temmelig kjedelige saker. Ikke nu lenger. Ikke i Kina. Det har Anbang og Mr. Wu sørget for.

At Anbang på så kort tid har blitt et så stort foretak, engasjert i mange forskjellige virksomheter, både hjemme og ute, betyr én ting; at myndighetene i Beijing har gitt sin velsignelse hele veien. Eller som Fan Yu skriver i Epoch Times den 4. april i år:

“Given the meteoric rise, it’s clear Anbang enjoyed past support from Beijing at each step of the way.”

Noe av bakgrunnen kan være ønsket om at forsikring skal bli større i Kina, i betydningen av at flere mennesker skal kunne føle den tryggheten som egnet forsikring gir dem.

⁹ Dette avsnittet bygger på to artikler i Wall Street Journal, fra henholdsvis 3. april og 5. april i år.

Mens om lag 3 prosent av BNP i Kina er viet forsikring, er det tilsvarende tallet for USA 7 prosent. Bedre forsikringer kan være et lite element i omlegningen fra en investeringsdrevet til en konsumdrevet vekstmodell for Kina. Om folk har ro for at livsforsikringspolisen så vel som helse- og bilforsikringen vil ta seg av uforutsette begivenheter på adekvat vis, er man mindre engstelig for fremtiden. Og hovedtyngden av økte inntekter går til løpende forbruk.

Men 14 milliarder dollar er mye penger. Særlig når det kommer i tillegg til 23 milliarder dollar som Anbang hadde brukt på oppkjøp av ulike foretak i utlandet siste halvannet år. Kransekaka toppes vel kanskje av at Anbang eklatant bryter reglene for slike investeringer. Samtidig som det forretningsmessige konseptet det hele er basert på, virker temmelig tynt. Oppkjøp av en bråte luksushotell (til) i andre land, er det noe for et kinesisk forsikrings-selskap?

“To bring peace and stability to a country, region etc.”, er hva ordet Anbang betyr. Kanskje ikke helt treffende?

Fire dager i mai

Torsdag femte mai klokka åtte om morgenen. Med universalklister under skiene. Par minus-grader i sneen, par plussgrader i lufta. Lugger litt i starten. Men glien kjem seg.

Snart går og skøyter vi oppover slake bakker. Fra vel 900 moh til godt over 1.100. Skaren bærer oss godt. Både Halvor og jeg og tre fine labrador retrievere. Alle tre mellom fire og seks år, en svart tise og to gygne.

Skimter Løytetjønn borti skjæringa. På høyden nå. Starter glidning nedover. Akkurat passe bratt. Fin fart. Men trenger ikke ploge. Er heller litt engstelig for å tryne. Men det går bra.

Fritt og hvitt og vakkert overalt. Nesten vindstille. Helt alene er vi. Ser bare et par ryper. Og litt senere, to traner nede på Torsetvannet. Tranen utstøter høye trompetskrik, “kråå”, som bærer flere kilometer. Står det i Wikipedia. Det vet jeg mer om nå.

Klokka er litt over elleve. Da har sola gjort sitt. Vi må komme oss inn på løyper som er preppa – om enn for mer enn en uke siden. For her er solid “såle” av pakket sne, så vi ikke går gjennom.

“Same procedure” på fredagen. Men så er festen over. To dager med hardt arbeid må til for å skrive notatet du nå leser. Som jeg har gjort grunnarbeidet til de foregående tre ukene.

20. mai 2016

Home Page: <http://home.bi.no/fag87025/>